

de institution. Er der ikke sket en sådan delegation i forbindelse med indgåelse af driftsoverenskomst eller lignende aftale, evt. betalingsaftale for det konkrete barn, har kommunen pligt til at indhente de oplysninger, som forælderen har ret til at få fra institutionen, og videregive oplysningerne til forælderen.

Ministeriet finder endvidere, at der er behov for en præcisering og forenkling af klageadgangen i relation til afgørelser truffet af myndigheder, institutioner mv. om orientering.

Som ovenfor nævnt kan en afgørelse om at nægte at give oplysninger efter den gældende bestemmelse påklages efter de regler om klageadgang, der gælder for vedkommende myndighed eller institution. Ministeriet har til brug for vurderingen af, hvorvidt der er behov for en forenkling af klageadgangen, foretaget en gennemgang af de vigtigste områder og myndigheder i relation til klageadgangen for så vidt angår afgørelser om orienteringsretten. Det har vist sig, at der på væsentlige områder ikke er klageadgang i relation til orienteringsretten, og at det gældende klagesystem opfattes som uigennemsigtigt.

Ministeriet anser adgangen for en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden over et barn, til at få oplysninger om barnets situation, som en vigtig del af reglerne om forældremyndighed og samvær. Ministeriet finder det derfor uhensigtsmæssigt, at en forælders mulighed for at udnytte retten til at få oplysninger om et barn kan afskæres helt eller delvist, uden at der er mulighed for at få en sådan afgørelse prøvet af en klageinstans. Det er derfor ministeriets opfattelse, at der bør udarbejdes en central bestemmelse, der regulerer behandlingen af klager i relation til orienteringsretten, og at behandlingen af sådanne klager overlades til ét myndighedssystem. Herved skabes mulighed for en ensartet administration af reglerne og et gennemskueligt klagesystem på dette område. På grund af orienteringsrettens nære sammenhæng med forældremyndighedsområdet, der er reguleret i den gældende lov om forældremyndighed og samvær, og som administreres af statsforvaltningerne, forekommer det naturligt, at en sådan generel klageadgang reguleres i forældreansvarsloven, og at behandlingen af klager overlades til statsforvaltningerne.

Det foreslås således, at afgørelser efter lovforslagets § 23, stk. 3, jf. 23, stk. 1, om helt eller delvist at nægte orientering og eller udlevering af dokumenter, og en beslutning efter lovforslagets § 23, stk. 3, jf. § 23, stk. 2, om at undlade at orientere om generelle sociale aktiviteter og nægte adgang til dem, kan påklages til statsforvaltningen.

Det foreslås desuden, at afgørelser truffet af sundhedsvæsenet undtages fra klageadgangen. Dette skyldes, at Indenrigs- og Sundhedsministeriet i et hørings svar har oplyst, at der på sundhedsområdet er en enstrengt klageadgang, hvorefter Sundhedsvæsenets Patientklagenævn behandler klager vedrørende sundhedspersoner i den offentlige såvel som i den private sundhedssektor, herunder klager vedrørende brud på orienteringsretten, jf. § 2 i lov nr. 547 af 24. juni 2005 om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet. Der er ikke behov for at ændre dette klagesystem. Det bemærkes, at privatpraktiserende tandlæger med overenskomst med sygesikringen har deres eget klagesystem, hvorefter afgørelser kan påklages til det stedlige tandlægenævn.

Det foreslås videre, at statsforvaltningernes afgørelser i klagesagen efter lovforslagets § 40, stk. 3 – i modsætning til den generelle klageadgang i lovforslagets § 40, stk. 1, – ikke kan indbringes for Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender, der dog bør have mulighed for at optage en sag til behandling, når det skønnes, at sagen har principiel eller generel betydning.

Der henvises til lovforslagets § 40, stk. 3, og bemærkningerne til bestemmelsen.

Ministeriet mener endelig, at det kan være hensigtsmæssigt at placere klageinstansen i én af de fem statsforvaltninger. Ved lovforslagets § 41, nr. 6, foreslås det, at Ministeren for familie- og forbrugeranliggender bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om klagers behandling. Som det fremgår af bemærkningerne til denne bestemmelse, kan ministeren fastsætte nærmere regler om, at en eller flere statsforvaltninger kan behandle klager over bestemte spørgsmål, herunder behandling af klager over afgørelser truffet efter lovforslagets § 23, stk. 3. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 41, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

4.11.2. Samvær med anbragte børn

4.11.2.1. Gældende ret

Det fremgår af § 17 i lov om forældremyndighed og samvær, at statsforvaltningen efter anmodning træffer afgørelser om omfanget og udøvelsen af samvær. Det er således statsforvaltningen, der har den generelle kompetence til at træffe afgørelser om samvær.

Efter § 71 i lov om social service har kommunen en forpligtelse til at sørge for, at forældrene og barnet eller den unge bevarer kontakten til hinanden, hvis barnet er anbragt uden for hjemmet. Kommunen kan i lighed med statsforvaltningen træffe afgørelse om om-